

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/100-bohaterow-na-100-le/105044,Wincenty-Wnuk-ur-6-pazdziernika-1897-w-Lublinie-zm-2-czerwca-1987-w-Warszawie-pu.html>
03.03.2026, 03:04

Wincenty Wnuk (ur. 6 października 1897 w Lublinie, zm. 2 czerwca 1987 w Warszawie) – pułkownik piechoty.

Dnia 18 sierpnia 1920 r. w bitwie pod Włodawą uderza na nieprzyjacielską kolumnę z nadzwyczaj wielkim zdecydowaniem się, rozбив ją i bierze 150 jeńców i 3 KM. W późniejszej walce powstrzymuje cały atak nieprzyjacielski ze swą kompanią i zmusza nieprzyjaciela do rozproszenia się po lesie, gdzie zostają wylapani przez inne oddziały. (Wniosek na odznaczenie Virtuti Militari, 9 stycznia 1921)

11.08.2020

Ukończył gimnazjum filologiczne w Lublinie. W latach 1915–1916 walczył w 6 kompanii 2 Pułku Piechoty II Brygady Legionów Polskich. Następnie w szkole podoficerskiej i szkole podchorążych. Od listopada 1918 w Wojsku Polskim w 8 Pułku Piechoty Legionów, walczył z Ukraińcami i bolszewikami jako dowódca kompanii, a następnie batalionu. W latach 1930–1933 wykładowca taktyki w Centrum Wyszukolenia Piechoty w Rembertowie, 1933–1934 dowódca III batalionu 10 Pułku Piechoty w Łowiczu. Od 9 kwietnia 1934 zastępca dowódcy 72 Pułku Piechoty im. Płk. Dionizego Czachowskiego w Radomiu. Od 15 lipca 1938 dowódca 8 Pułku Piechoty Legionów w Lublinie. Od marca 1939 dowódca batalionu fortecznego KOP „Małyńsk”. 31 sierpnia 1939 objął dowództwo 31 Pułku Strzelców Kaniowskich w 10 Dywizji Piechoty, którym dobrze dowodził w kampanii polskiej. Następnie przez Węgry dotarł w grudniu tr. do Francji. Od lutego 1940 dowódca 3 Pułku Piechoty (później 3 Pułk Grenadierów Śląskich) 1 Dywizji Piechoty (1 Dywizja Grenadierów), na jego czele walczył w kampanii francuskiej, min. w bitwie pod Lagarde. W latach 1940–1944 internowany w Szwajcarii, następnie w Polskich Siłach Zbrojnych w Wielkiej Brytanii, w 1946 na stażu w 3 Dywizji Strzelców Karpaccich we Włoszech. Po demobilizacji w 1947 wrócił do kraju. Pochowany na Cmentarzu Komunalnym Północnym na Wólce Węglowej w Warszawie.

Awanse: podporucznik (1918), porucznik (1920), kapitan (1922), major (1928), podpułkownik (1934), pułkownik (1940).

Bibliografia

CAW, Kol. VM, Wincenty Wnuk, I.482.69-6130; W. Kozłowski, *Płk Wincenty Wnuk (1897-1987), żołnierz i dowódca września 1939 r. Szkic biograficzny*, „Zeszyty Historyczne. Si vis pacem, para bellum: bezpieczeństwo i polityka Polski”, 12 (2013), s. 803–822.

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

Wincenty Wnuk